

२०७२ जेष्ठ २९ शुक्रवार १२-०६-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन
“मीठे बच्चे- अब तिमी नयाँ सम्बन्धमा जाँदैछौ, त्यसैले यहाँको कर्मबन्धनी सम्बन्धहरूलाई भुलेर
कर्मातीत बन्ने पुरुषार्थ गर ।”

प्रश्न:- बाबा कस्ता बच्चाहरूलाई वाह-वाह गर्नुहुन्छ ? सबैभन्दा धेरै प्यार कसलाई दिनुहुन्छ ?

उत्तर:- बाबा गरिब बच्चाहरूलाई वाह-वाह गर्नुहुन्छ, वाह गरिबी वाह ! आरामपूर्वक दुई रोटी खानु छ, लोभ छैन । गरिब बच्चाहरू बाबालाई प्यारले याद गर्छन् । बाबा अनपढ बच्चाहरूलाई देखेर खुशी हुनुहुन्छ किनकि उनीहरूलाई पढेको भुल्ने मेहनत गर्नु पर्दैन ।

ओम् शान्ति । अब बाबाले बच्चाहरूलाई दिनदिनै भनिरहन आवश्यक पर्दैन- आफूलाई आत्मा सम्झ । आत्म-अभिमानि भव अथवा देही-अभिमानि भव..... शब्द त उही हुन् नि । बाबा भन्नुहुन्छ- आफूलाई आत्मा सम्झ । आत्मामा नै ८४ जन्मको पार्ट भरिएको छ । एउटा शरीर लियो, पार्ट खेल्यो अनि शरीर खलास हुन्छ । आत्मा त अविनाशी छ । तिमी बच्चाहरूलाई यो ज्ञान अहिले नै मिल्छ, कसैलाई यो कुरा थाहै छैन । अब बाबा भन्नुहुन्छ- कोसिस गर, जति हुन सक्छ बाबालाई याद गर । कामकाजमा लागेपछि त त्यति याद टिक्दैन । गृहस्थ व्यवहारमा रहेर कमल फूल समान पवित्र बन्नु छ । जति हुन सक्छ मलाई याद गर । यस्तो होइन- नेष्ठामा बस्नु छ । नेष्ठा अक्षर पनि गलत छ । वास्तवमा हो नै याद । जहाँ बसे पनि बाबालाई याद गर । मायाका तूफान त धेरै आउँछन् । कसैलाई के याद आउँछ, कसैलाई के । तूफान आउँछ अवश्य फेरि त्यसलाई मेटाउनुपर्छ नआओस् भनेर । यहाँ बस्दा बस्दा पनि मायाले धेरै हैरान गर्छ । यही त युद्ध हो । जति हल्का हुन्छौ त्यति बन्धन कम हुन्छ । पहिले त आत्मा निर्बन्धन हुन्छ । जब जन्म लिन्छ, माता-पितामा बुद्धि जान्छ । फेरि स्त्रीलाई एडाप्ट गर्छ, जुन चीज सामुन्ने थिएन त्यो सामुन्ने आउँछ, फेरि बच्चाहरू जन्मिन्छन्, उनीहरूको याद बढ्छ । अब तिमीहरू सबैले यो बिर्सनुपर्छ । एक मात्र बाबालाई नै याद गर्नु छ, यसैले बाबाको महिमा छ । तिम्रो माता-पिता आदि सबै उहाँ नै हुनुहुन्छ, उहाँलाई नै याद गर । उहाँले तिमीलाई भविष्यको लागि सबै कुरा नयाँ दिनुहुन्छ । नयाँ सम्बन्धमा ल्याउनुहुन्छ । सम्बन्ध त त्यहाँ पनि हुन्छ नि । यसो त होइन कुनै प्रलय हुन्छ । तिमी एउटा शरीर छोडेर फेरि अर्को लिन्छौ । जो धेरै राम्रा छन् उनले अवश्य उच्च कुलमा जन्म लिन्छन् । तिमी पढ्छौ नै भविष्य २१ जन्मको लागि । पढाइ पूरा हुन्छ अनि प्रारब्ध शुरू हुन्छ । स्कूलमा पढेर ट्रान्सफर हुन्छौ नि, तिमी पनि ट्रान्सफर हुँदैछौ- शान्तिधाम र सुखधाममा । यस छी-छी दुनियाँबाट छुट्छौ । यसको नाम नै हो नर्क । सत्ययुगलाई भनिन्छ स्वर्ग । यहाँ मनुष्य कति घोर अन्धकारमा छन् । धनवान् जो छन् उनीहरूले सम्झन्छन्- हाम्रो लागि यहाँ नै स्वर्ग हो । स्वर्ग हुन्छ नै नयाँ दुनियाँमा । यो पुरानो दुनियाँ त विनाश हुनु छ । जो कर्मातीत हुन्छन् उनले धर्मराजपुरीमा कुनै सजाय भोग्दैनन् । स्वर्गमा त सजाय नै हुँदैन । त्यहाँ त गर्भ पनि महल जस्तो हुन्छ । कुनै दुःखको कुरा हुँदैन । यहाँ त गर्भ जेल छ, जहाँ सजाय भोगिरहन्छन् । तिमी कतिपल्ट स्वर्गवासी बन्छौ- यति याद गर्नु भन्ने पनि सारा चक्र याद रहन्छ । एउटै कुरा लाखौं रुपैयाँको छ । यो बिर्सिनाले, देह-अभिमानमा आउनाले मायाले नोक्सान गर्छ । यही मेहनत हो । मेहनत बिना उच्च पद पाउन सकिदैन । बाबालाई भन्दछन्- बाबा हामी अनपढ छौं, केही पनि जान्दैनौं । बाबा त खुशी हुनुहुन्छ किनकि यहाँ त पढेको सबै बिर्सिनु छ । यो त थोरै समयको लागि शरीर निर्वाहको लागि पढ्नु छ । जान्दछौ नि- यो सबै खलास हुँदैछ । जति हुन सक्छ बाबालाई याद गर्नु छ, रोटी-टुक्रा

२०७२ जेष्ठ २९ शुक्रबार १२-०६-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन खुशीले खानु छ । वाह गरिबी यस बेलाको । आरामले रोटि खानु छ । लोभ छैन । आजकल अनाज पाइन्छ कहाँ ? चिनी आदि पनि बिस्तारै बिस्तारै मिल्ने छैन । यस्तो होइन, तिमी ईश्वरीय सेवा गर्दैछौ त्यसैले तिमीलाई सरकारले दिन्छ । उसलाई त केही पनि थाहा छैन । हो, बच्चाहरूलाई भनिन्छ— सरकारलाई सम्भाऊ, हामी सबै मिलेर माता-पिताको पासमा जाँदैछौं, उहाँलाई बच्चाहरूको लागि टोली पठाउनुपर्ने हुन्छ । यहाँ त प्रष्टै भनिदिन्छन्— छँदै छैन । लाचारी भए अलिकति दिन्छन्, जसरी फकीरहरूलाई धनीहरूले मुट्टीमा भरेर दिन्छन् । गरिबले भए अलिकति नै देलान् । चिनी आदि पनि आउन सक्छ तर बच्चाहरूको योग नै कम छ । याद नरहनाले, देह-अभिमानमा आउनाले कुनै काम हुन सक्दैन । यो काम पढाइले त्यति हुँदैन जति योगले हुन्छ । त्यो धेरै कम छ । मायाले यादलाई उडाइदिन्छ । बलवान्लाई अभै राम्रोसँग समात्छ । राम्रा-राम्रा फस्टक्लास बच्चाहरूमाथि पनि ग्रहचारी बस्छ । ग्रहचारी बस्नुको मुख्य कारण योगको कमी हो । ग्रहचारीको कारण नै नाम-रूपमा फँसेर मर्छन् । लक्ष्य उच्च छ । यदि साच्चै नै लक्ष्यमा पुग्नु छ भने यादमा रहनुपर्छ ।

बाबा भन्नुहुन्छ— ध्यानभन्दा ज्ञान राम्रो । ज्ञानभन्दा याद राम्रो । ध्यानमा धेरै जानाले मायाको भूतको प्रवेशता हुन्छ । यस्ता धेरै छन् जो फाल्छु ध्यानमा जान्छन् । के के भन्छन्, उनीहरूको कुरामा विश्वास गर्नु हुँदैन । ज्ञान त बाबाको मुरलीबाट प्राप्त भइरहन्छ । बाबाले खबरदार गर्दै रहनुहुन्छ— ध्यान कुनै कामको छैन । धेरै मायाको प्रवेशता हुन्छ । अहंकार आउँछ । ज्ञान त सबैलाई मिलिरहन्छ । ज्ञान दिने शिवबाबा हुनुहुन्छ । मम्मालाई पनि उहाँबाट ज्ञान मिल्यो नि । उनलाई पनि भनिन्छ— मन्मनाभव । बाबालाई याद गर, दैवी गुण धारण गर । आफूलाई हेर्नु छ— मैले दैवी गुण धारण गरेका छु ? यहाँ नै दैवी गुण धारण गर्नु छ । कसैलाई हेर, भर्खरै फस्टक्लास अवस्था छ, खुशीले काम गरिरहेछ, १ घण्टापछि क्रोधको भूत आयो, खतम । फेरि स्मृति आउँछ, यो त मैले भूल गरें । फेरि सुधिन्छन् । घडी-घडीका घडियाल (गोही) बाबाकहाँ धेरै आउँछन्, अहिले हेर अति मीठो छ, बाबा भन्नुहुन्छ— यस्ता बच्चाहरूमाथि त कुर्बान जाऊँ । १ घण्टापछि फेरि कुनै न कुनै कुरामा रिसाउँछन् । क्रोध आयो, सारा कमाई खतम भयो । भर्खरै गरेको कमाई अहिल्यै घाटा हुन पुग्छ । सारा आधार यादमा नै छ । ज्ञान त धेरै सहज छ । सानो बच्चाले पनि बुझाउन सक्छ । तर म जे हुँ, जस्तो हुँ, यथार्थ रूपले जान्नु छ । आफूलाई आत्मा सम्झनु, यसरी सानो बच्चाले कहाँ याद गर्न सक्छ र ? मानिसहरू मर्न लाग्दा भनिन्छ— भगवान्लाई याद गर । तर याद गर्न सक्दैनन् किनकि यथार्थ रूपले कसैले जानेकै छैन । कोही पनि फर्केर जान सक्दैन । न विकर्म विनाश हुन्छ । परम्परादेखि ऋषि-मुनि आदिले भन्दै आए— रचयिता र रचनालाई हामी जान्दैनौं । उनीहरू त फेरि पनि सतोगुणी थिए । आजको तमोप्रधान बुद्धिले कसरी जान्न सक्छन् ? बाबा भन्नुहुन्छ— यी लक्ष्मी-नारायणले पनि जान्दैनन् । राजा-रानीले नै जान्दैनन्, प्रजाहरूले कसरी जान्छन् ? कसैले पनि जानेको छैन । अहिले तिमी बच्चाहरू नै जान्दछौ । तिमीहरूमा पनि कोही छन् जसले यथार्थ रीतिले जान्दछन्, भन्ने गर्छन्— बाबा, घरी घरी बिर्सिन्छौं । बाबा भन्नुहुन्छ— जहाँ जाँदा पनि केवल बाबालाई याद गर । धेरै ठूलो कमाई हो । तिमी २१ जन्मसम्म निरोगी बन्छौ । यस्तो बाबालाई अन्तर्मुखी भएर याद गर्नुपर्छ नि । तर मायाले भुलाएर तूफानमा ल्याइदिन्छ । यस विषयमा अन्तर्मुखी भएर विचार सागर मन्थन गर्नु छ । विचार सागर मन्थन गर्ने कुरा पनि यति बेलाको नै

२०७२ जेष्ठ २९ शुक्रवार १२-०६-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन

हो। यो हो पुरुषोत्तम बन्ने संगमयुग। यो पनि आश्चर्य छ, तिमी बच्चाहरूले देख्यौ- एउटै घरमा तिमी भन्छौ, हामी संगमयुगी हौं अनि पत्नी (हाफ पार्टनर) वा बच्चा आदि कलियुगी हुन्। कति फरक छ। एकदम सूक्ष्म कुरा बाबाले सम्झाउनुहुन्छ। घरमै बसेर पनि बुद्धिमा छ- हामी फूल बन्नको लागि पुरुषार्थ गरिरहेका छौं। यी हुन् अनुभवका कुरा। प्राक्विकलमा मेहनत गर्नु छ। याद गर्नु नै मेहनत हो। एउटै घरमा एउटा हंस अनि अर्को बकुल्ला हुन्छन्। फेरि कोही बडो फस्टक्लास पनि हुन्छन्। कहिल्यै विकारको ख्याल पनि आउँदैन। साथमै रहेर पनि पवित्र रहन्छन्, हिम्मत देखाउँछन् भने उनलाई कति उच्च पद मिल्छ। यस्ता पनि बच्चा छन् नि। कतिलाई हेर विकारमा जानको लागि कति मारपिट र भगडा गर्छन्। अवस्था यस्तो हुनु छ, संकल्पमा पनि कहिल्यै अपवित्र बन्ने ख्यालै नआओस्। बाबाले हर प्रकारको राय दिदै रहनुहुन्छ। तिमी जान्दछौ- श्री श्रीको मतबाट हामी श्रीलक्ष्मी, श्रीनारायण बन्छौं। श्रीको अर्थ नै हो श्रेष्ठ। सत्ययुगमा हुन्छन् नम्बर वन श्रेष्ठ। त्रेतामा दुई डिग्री कम हुन जान्छ। यो ज्ञान तिमी बच्चाहरूलाई अहिले नै मिल्छ।

यो ईश्वरीय सभाको नियम हो- जसलाई ज्ञानरत्न प्रति कदर छ उनीहरू कहिल्यै हाई आदि गर्दैनन्, उनीहरू नै अगाडि-अगाडि बस्नुपर्छ। कोही कोही बच्चाहरू बाबाको अगाडि बसेर पनि उँगछन्, हाई गरिरहन्छन्। फेरि उनीहरू पछाडि गएर बस्नुपर्छ। यो ईश्वरीय सभा हो बच्चाहरूको। तर कति ब्राह्मणीहरूले यस्ता-यस्तालाई पनि लिएर आउँछन्। मिल्न त बाबाबाट धन मिल्छ, एक एक वाणी लाखौं रुपैयाँको छ। तिमी जान्दछौ- ज्ञान मिल्छ नै संगममा। तिमीले भन्दछौ- बाबा हामी फेरि आएका छौं बेहदको बर्सा लिन। मीठा-प्यारा बच्चाहरूलाई बाबा बारम्बार सम्झाउनुहुन्छ- यो छी- छी दुनियाँ हो, तिम्रो हो बेहदको वैराग्य। बाबा भन्नुहुन्छ- यो दुनियाँमा तिमीले जे देख्छौ त्यो भोलि रहँदैन। मन्दि आदिको नाम-निशान नै रहँदैन। त्यहाँ स्वर्गमा उनीहरूलाई पुराना चीजहरू हेर्ने आवश्यकता छैन। यहाँ त पुराना चीजहरूको कति मूल्य छ। वास्तवमा कुनै चीजको मूल्य नै छैन सिवाय एक बाबाको। बाबा भन्नुहुन्छ- म नआएको भए तिमीले राजाई कसरी लिन सक्छौ। जसलाई थाहा छ उही आएर बाबासँग बर्सा लिन्छन्, त्यसैले करोडौंमा कोही भनिन्छ। कुनै पनि कुरामा शंका गर्नु हुँदैन। भोग आदिको पनि रीति-रिवाज छ। योसँग ज्ञान र यादको कुनै सम्बन्ध छैन। अरू कुनै कुरासँग तिम्रो सम्बन्ध छैन। केवल दुई कुरा छन्- अल्फ र बे, बादशाही। अल्फ भगवान्लाई भनिन्छ। औंलाले पनि ईशारा गरिन्छ नि। आत्माले ईशारा गर्छ नि। बाबा भन्नुहुन्छ- भक्तिमार्गमा तिमीले मलाई याद गर्छौ। तिमी सबै मेरा आशिक हौ। यो पनि जान्दछौ, बाबा कल्प-कल्प आएर सबै मनुष्य मात्रलाई दुःखबाट छुटाएर शान्ति र सुख दिनुहुन्छ। त्यतिबेला बाबाले भन्नुभएको थियो- केवल यो बोर्डमा लेखिदेऊ, विश्वमा शान्ति बेहदका बाबाले कसरी स्थापना गर्दै हुनुहुन्छ, आएर बुझ्नुहोस्। एक सेकेण्डमा विश्वको मालिक २१ जन्मको लागि बन्नु छ भने आएर बुझ्नुहोस्। घरमा बोर्ड लगाइदेऊ, तीन पाइला पृथ्वीमा तिमी ठूला-ठूला हस्पिटल, युनिभर्सिटी खोल्न सक्छौ। यादले २१ जन्मको लागि निरोगी र पढाइबाट स्वर्गको बादशाही मिल्छ। प्रजाले पनि भन्छन्- हामी स्वर्गका मालिक हौं। आज मानिसहरूलाई लाज लाग्छ किनकि नर्कवासी छन्। आफैं भन्छन् हाम्रो बुबा स्वर्गवासी हुनुभयो, त्यसैले नर्कवासी हौ नि। मरेपछि नै त स्वर्ग जान्छन्। कति सजिलो कुरा छ। राम्रो काम गर्नेहरूको लागि नै खास गरेर भनिन्छ- यो एकदम महादानी थियो। ऊ स्वर्ग गयो। तर जान त कोही पनि जाँदैन। नाटक

२०७२ जेष्ठ २९ शुक्रबार १२-०६-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन जब पूरा हुन्छ तब सबै स्टेजमा आएर उभिन्छन्। यो लडाईं पनि तब लाग्छ जब सबै कलाकार यहाँ आइसक्छन् अनि फर्किन्छन्। शिवको बरियाँत भनिन्छ नि। शिवबाबासँगै सबै आत्माहरू जान्छन्। मुख्य कुरा, अहिले ८४ जन्म पूरा भएको छ। अब यो जुत्तालाई छोड्नु छ, जसरी सर्पले पुरानो काँचुली छोडेर नयाँ लिन्छ। तिमीले नयाँ खाल (शरीर) सत्ययुगमा लिन्छौ। श्रीकृष्ण कति सुन्दर छन्, उनमा कति आकर्षण छ। फस्टक्लासको शरीर छ। यस्तै शरीर हामीले पनि लिन्छौं। भन्छौ नि- हामी त नारायण बन्छौं। यो त सडेको छी-छी शरीर हो। यसलाई छोडेर हामी नयाँ दुनियाँमा जान्छौं। यो सबै सम्भेर किन खुशी हुँदैन, जब भन्छौ हामी नरबाट नारायण बन्दैछौं ? यो सत्यनारायणको कथालाई राम्रोसँग बुझ। जे भन्छौ त्यो गरेर देखाऊ। भनाइ र गराइ एउटै हुनुपर्छ। धन्दा आदि पनि गर्दै गर। बाबा भन्नुहुन्छ- हातले काम गर्दै गर, दिल बाबाको यादमा रहोस्। जति जति धारणा गर्छौ उति तिमीसँग ज्ञानको मूल्य वृद्धि हुँदै जान्छ। ज्ञानको धारणाले तिमी कति धनवान् बन्छौ। यो हो रूहानी ज्ञान। तिमी आत्मा हौ, शरीरद्वारा आत्माले नै बोल्छ। आत्माले नै ज्ञान दिन्छ। आत्माले नै धारण गर्छ। अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको यादप्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

- १) यो पुरानो दुनियाँको पुरानो चीजहरूलाई देखेर पनि देख्नु छैन। नरबाट नारायण बन्नको लागि भनाइ र गराइलाई एक समान बनाउनु छ।
- २) अविनाशी ज्ञान रत्नहरूको कदर गर्नु छ, यो एकदम ठूलो कमाई हो, यसमा हाई गर्नु वा उंग्नु हुँदैन। नाम-रूपको ग्रहचारीबाट बच्नको लागि बाबाको यादमा रहने पुरुषार्थ गर्नु छ।

वरदान:- सेन्स र इसेन्सको सन्तुलनद्वारा मेरोपनलाई स्वाहा गर्ने विश्व परिवर्तक भव

सेन्स अर्थात् ज्ञानका प्वाइन्टहरू, समझ र इसेन्स अर्थात् सर्व शक्ति स्वरूप स्मृति र समर्थ स्वरूप- यी दुवैको बीचमा सन्तुलन भयो भने आफ्नोपन वा पुरानोपन स्वाहा हुन्छ। हरेक सेकेण्ड, हरेक संकल्प, हरेक बोली र हरेक कर्म विश्व परिवर्तनको सेवा प्रति स्वाहा गर्नाले स्वतः विश्व परिवर्तक बन्छौ। जो आफ्नो देहको स्मृति सहित स्वाहा हुन्छन् उनको श्रेष्ठ भायब्रेशनद्वारा सजिलै वायुमण्डलको परिवर्तन हुन्छ।

स्लोगन:- प्राप्तिहरूलाई याद गर्नु भन्ने दुःख र चिन्ताका कुरा बिर्सिन्छौ।